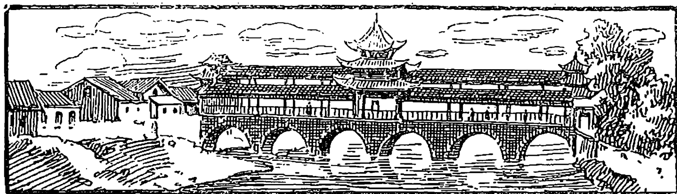
Van drie Chineesche kindertjes.

I. N. Voorhoeve — 's Gravenhage.

Van drie Chineesche kindertjes.

„O, grootmoeder, kijk eens! Vader heeft lantarens voor ons meegebracht!” riep kleine Si. Zijn grootmoeder zat met een pijp in den mond op een voetbankje bij de huisdeur. Ze was wat doof en verstond hem niet dadelijk.

„Wat zeg je?” vroeg ze, terwijl ze het aangezicht keerde naar den kleinen man in zijn blauw jakje.

„Vader heeft lantarens voor ons meegebracht,” riep hij haar in het oor. „O zoo mooie, groote lantarens! Vader, mag ik die lantaren hebben, die net een kikker lijkt?”

Si had zóó hard geroepen, dat zijn stem achter in het huis gehoord werd. Ti-ti en Hsin-cheng, zijn oudere broer en zijn zus, kwamen hard aanloopen, om te zien wat er te doen was.

„Lantarens, lantarens!” riepen ze; „moeder, kom eens kijken!”

Vader had er plezier van, dat het heele gezin op hem toeloopen kwam. Zijn ronde gezicht stond gewoonlijk heel vriendelijk, en thans lag er een vroo-

lijke lach om zijn mond met den dunnen, langen, zwarten knevel, die als een paar veters neerhing.

„De grootste is voor Ti-ti," zei hij, terwijl hij de lantarens over de hoofden der kinderen hield, „en Si mag den kikker hebben. En wat dunkt je, jongens, moet Hsin-cheng ook een lantaren?"

„Och ja, vader," vroeg het kleine meisje, „geef mij ook een lantaren, ik zou vanavond ook zoo graag met de broertjes uitgaan."

Best, Hsin-cheng kreeg ook een lantaren, een mooie bont beschilderde met roode bloemen, en ze was wàt blij, want volstrekt niet alle meisjes mochten mee. Alle drie snelden ze weg, om kaarsjes te zoeken, die goed vast staan wilden. Want de lantarens waren van geolied papier, en konden dus licht in brand komen, als het kaarsje omviel.

Wat er vanavond wel te doen was? Wel, 't was Nieuwjaar, of liever 't was de laatste dag van 't Nieuwjaarsfeest. Nieuwjaar wordt in China veertien dagen gevierd, en den laatsten dag is het lantarenfeest. Dat is de prettigste dag van alle.

De winter is anders in China niet zoo prettig voor de kinderen als de zomer. In den zomer spelen ze, ten minste zoolang ze niet naar school gaan. En bij dat spelen zijn ze heel vrij; vader en moeder storen zich niet veel aan hen. Dat kinderen gehoorzamen moeten, weten vader en moeder wel, maar ze leeren het de kinderen niet; dat zal de meester later wel doen, zeggen ze. En zoo loopen de kleine jongens waar ze willen. Ze bakken koekjes van zand; ze vangen vischjes in de slooten; of ze laten mooie, groote vliegers op. Ook gaan ze soms bij heele troepen het veld in, om droog gras en droge bladeren te zoeken tot

brandstof, opdat moeder de rijst koken kan. En als de oogsttijd komt, dan helpen ze ook wel dapper mee met aren zoeken, of ze vermaken zich op den dorschvloer. Ja, zoo'n mooien, langen zomer, dan kunnen ze pret maken; maar als de winter komt, gaat het niet zoo goed. Dan zitten ze veel te dik in de kleeren. Want stoken doen de Chineezen niet, en in een groot deel van 't land is het 's winters net zoo koud als hier. Daarom dragen grooten en kleinen 's winters dik gewatteerde kleeren, maar als je die aan hebt, kun je zoo goed niet spelen. Ze blijven dan thuis, spelen in de kamer met een pluimbal, of dobbelen om geldstukjes, waarvan er acht op een cent gaan, of om noten en zoetigheden. En dan verlangen ze maar naar Nieuwjaar en naar het lantarenfeest. O, dàt is zoo mooi! Dan gaat iedere jongen en ook menig meisje met een brandende lantaren de straat op, om de illuminatie en het vuurwerk te bekijken. En dan blijft er, om zoo te zeggen, geen oud vrouwtje achter het spinnewiel.

De kinderen konden haast niet wachten tot het avond werd; zóó verlangden ze. Eindelijk toch ging de zon onder; er volgde een korte schemering, en toen kwam de nacht. Maar donker was het niet; helder stond de bijna volle maan aan den hemel, en een groot getal van de sterren was ook te zien, dezelfde, die wij 's avonds aan den hemel kunnen waarnemen. Maar 't leek wel, dat er op *aarde* veel méér sterren waren. 't Was *vol* met lichtjes.

„Vader, gaan we haast?" vroeg Ti-ti.

Jawel; maar vader had er een feestavond van gemaakt.

„Hoor eens," had hij vanmiddag tegen zijn vrouw

lijke lach om zijn mond met den dunnen, langen, zwarten knevel, die als een paar veters neerhing.

„De grootste is voor Ti-ti,” zei hij, terwijl hij de lantarens over de hoofden der kinderen hield, „en Si mag den kikker hebben. En wat dunkt je, jongens, moet Hsin-cheng ook een lantaren?”

„Och ja, vader,” vroeg het kleine meisje, „geef mij ook een lantaren, ik zou vanavond ook zoo graag met de broertjes uitgaan.”

Best, Hsin-cheng kreeg ook een lantaren, een mooie bont beschilderde met roode bloemen, en ze was wàt blij, want volstrekt niet alle meisjes mochten mee. Alle drie snelden ze weg, om kaarsjes te zoeken, die goed vast staan wilden. Want de lantarens waren van geolied papier, en konden dus licht in brand komen, als het kaarsje omviel.

Wat er vanavond wel te doen was? Wel, 't was Nieuwjaar, of liever 't was de laatste dag van 't Nieuwjaarsfeest. Nieuwjaar wordt in China veertien dagen gevierd, en den laatsten dag is het lantarenfeest. Dat is de prettigste dag van alle.

De winter is anders in China niet zoo prettig voor de kinderen als de zomer. In den zomer spelen ze, ten minste zoolang ze niet naar school gaan. En bij dat spelen zijn ze heel vrij; vader en moeder storen zich niet veel aan hen. Dat kinderen gehoorzamen moeten, weten vader en moeder wel, maar ze leeren het de kinderen niet; dat zal de meester later wel doen, zeggen ze. En zoo loopen de kleine jongens waar ze willen. Ze bakken koekjes van zand; ze vangen vischjes in de slooten; of ze laten mooie, groote vliegers op. Ook gaan ze soms bij heele troepen het veld in, om droog gras en droge bladeren te zoeken tot

brandstof, opdat moeder de rijst koken kan. En als de oogsttijd komt, dan helpen ze ook wel dapper mee met aren zoeken, of ze vermaken zich op den dorschvloer. Ja, zoo'n mooien, langen zomer, dan kunnen ze pret maken; maar als de winter komt, gaat het niet zoo goed. Dan zitten ze veel te dik in de kleeren. Want stoken doen de Chineezen niet, en in een groot deel van 't land is het 's winters net zoo koud als hier. Daarom dragen grooten en kleinen 's winters dik gewatteerde kleeren, maar als je die aan hebt, kun je zoo goed niet spelen. Ze blijven dan thuis, spelen in de kamer met een pluimbal, of dobbelen om geldstukjes, waarvan er acht op een cent gaan, of om noten en zoetigheden. En dan verlangen ze maar naar Nieuwjaar en naar het lantarenfeest. O, dàt is zoo mooi! Dan gaat iedere jongen en ook menig meisje met een brandende lantaren de straat op, om de illuminatie en het vuurwerk te bekijken. En dan blijft er, om zoo te zeggen, geen oud vrouwtje achter het spinnewiel.

De kinderen konden haast niet wachten tot het avond werd; zóó verlangden ze. Eindelijk toch ging de zon onder; er volgde een korte schemering, en toen kwam de nacht. Maar donker was het niet; helder stond de bijna volle maan aan den hemel, en een groot getal van de sterren was ook te zien, dezelfde, die wij 's avonds aan den hemel kunnen waarnemen. Maar 't leek wel, dat er op *aarde* veel méér sterren waren. 't Was *vol* met lichtjes.

„Vader, gaan we haast?" vroeg Ti-ti.

Jawel; maar vader had er een feestavond van gemaakt.

„Hoor eens," had hij vanmiddag tegen zijn vrouw

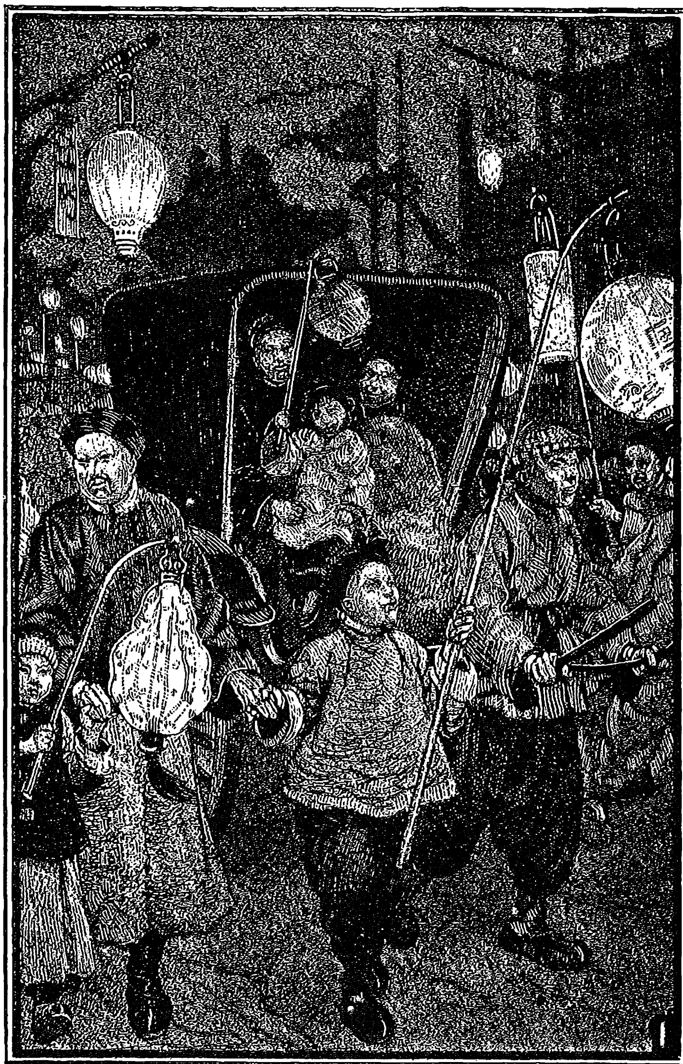
gezegd, „de burgemeester is van 't jaar heel royaal; hij maakt een groot lichtenfeest in het park bij het meer. 't Zal erg mooi worden. En daar willen we samen heen; ik zal een wagen laten komen voor jou en voor moeder."

Op dien wagen moesten de kinderen wachten.

Maar niet lang duurde het, of daar kwam hij, en werd met gejuich begroet. Een wonderlijk paard liep er voor; een paard met twee beenen! . . . Neen, geen *paard,* maar een *man* moest het lichte wagentje trekken, zooals dat veel gebeurt in China.

Niet het heele gezin ging in den wagen; dat zou te zwaar worden voor den wagenknecht. Alleen moeder en de oude grootmoeder namen plaats; grootmoeder goed ingepakt in een Japanschen deken, zooals wij zeggen, een deken van watten gemaakt; en opdat ze geen kou zou lijden, kreeg ze een koperen bekken onder de voeten, dat heet gemaakt was. Moeder zat naast haar met zus op haar schoot. De lantaren van zus brandde nog niet; die zou vader straks aansteken, als ze in 't park kwamen. Maar die van de jongens! Kijk ze daar eens vroolijk stappen aan vaders hand, Ti-ti met zijn groote lantaren en Si met zijn kikker. En ze juichen van de pret; want Chineesche kinderen durven hun stemmen wel laten hooren!

't Is dan ook wel de moeite waard. Voor elken winkel hangen drie groote papieren lantarens, sommige met verscheiden kaarsen er in. En al die lantarens zijn verschillend van kleur, en met allerlei bonte figuren geteekend. En de meeste menschen hebben de deur openstaan, en als je binnenkijkt, zie je maar weer lichtjes op de binnenplaats, waar het

Kijk ze daar eens vroolijk stappen aan vaders hand,
Ti-ti met zijn groote lantaren en Si met zijn kikker.

huis omheen is gebouwd. Alles licht. Maar 't mooiste moest nog komen.

Bij den ingang van 't park bleef het rijtuigje staan, moeder en grootmoeder stapten uit, en zochten zich een plaatsje uit, om te gaan zitten, terwijl vader de lantaren van Hsin-cheng aanstak, en met zijn drie kinderen verder wandelde.

Wat was dat een prachtig gezicht in het park! Aan alle boomen hingen lichtjes, en eveneens aan de overstekende daken van de gebouwtjes, waar thee te koop was. En wat aardig leek het op het meer! Daar lagen eilanden in het meer, en op die eilanden stonden ook theehuizen. Nu in den winter waren ze gesloten, maar lichtjes hingen er toch aan de daken; daar had de burgemeester voor gezorgd, en over het water roeiden verscheiden bootjes, alle met kleurige lichtjes versierd.

„Ach, vader," riep Ti-ti eensklaps, „mijn kaarsje gaat uit."

't Was zoo erg niet; vader had er op gerekend; hij had gezorgd eenige kaarsjes in voorraad te hebben, en al spoedig brandde Ti-ti's lantaren weer even vroolijk.

„Kijk de lantaren van dien jongen daar," riep Si. „'t Is net een vogel, die met de vleugels slaat."

„Ach, dat arme meisje daar," zei Hsin-cheng. „Kijk, haar lantaren is in brand geraakt."

„Hier," zei vader, „breng haar gauw een stukje suiker."

Dankbaar nam het meisje het aan met een beleefde buiging. En heel spoedig keek ze weer blij, want daar ging met knappend geluid een vuurpijl hoog, hoog in de lucht, en daalde als een vonkenregen weer

neder. Overal klapten de mannen in de handen, en toen het eene stuk vuurwerk na het andere de lucht inging, scheen het wel, of er geen einde zou komen aan het luide vreugdegejuich. Opgewonden liepen de kinderen heen en weer, en de oudere menschen moesten oppassen, dat er niet hier en daar één in het koude water van het meer terecht kwam.

Wat een lichtglans overal in het rond! En toch was er diepe duisternis. Weet ge wel waar? In de harten van die vele juichende menschen was het duister, want ze kenden Hem niet, die het Licht der wereld heet. Ze dienden de afgoden, ook met de verlichting en het vuurwerk. Heel veel menschen dachten daar niet aan, ze keken maar naar de duizenden lichtjes en juichten om het vuurwerk, maar velen waren er toch ook, die wel wisten, dat die heele verlichting alleen moest dienen om de goden gunstig te stemmen, dat ze hun zegen zouden geven in het Nieuwe jaar. En ze kenden *God* niet, en vroegen *Hem* niet om Zijn zegen.

Het vuurwerk duurde de meeste menschen en kinderen veel te kort; 't ging ook zoo mooi. Met veel gepraat en veel gelach begon men terug te wandelen naar de stad, en heel wat lichtjes in de lantarens waren reeds uitgebrand. Bij de stadspoort wachtte hun nog een extra-verrassing, waar je bang voor zoudt worden, als je niet wist wat het was. 't Leek net, of er een groot vurig monster door de straten kroop met een heel grooten bek, die hij open en dicht deed. Doch de Chineezen kenden dien draak wel, en waren er niets bang voor; ze hadden juist pret, dat hij zoo mooi *verschrikkelijk* was nagemaakt. Want hij bestond uit niets dan lantarens, die door een heele rij

jongens gedragen werd. De voorste droeg den kop en deed den bek steeds open en dicht, en elke volgende jongen droeg een stuk van het lange slangenlijf. 't Was bepaald een aardig gezicht, als de jongens voortliepen. Dan was het net, of het monster door de straten kroop. Natuurlijk liep er een heele troep andere jongens achteraan, en dat duurde tot laat in den avond.

Zoo lang bleven onze drie vriendjes echter niet. Hsin-cheng was zóó vermoeid, dat ze haast niet meer loopen kon, en de beide jongens waren blij, dat ook voor hen een plaats in het wagentje gevonden werd. Vader alleen liep er naast, en onderweg haalde hij een heel pak koekjes uit zijn wijde mouwen. De Chinees heeft namelijk de zakken in de mouwen. Nu, de jongelui lieten het zich goed smaken, maar ze waren toch niet druk meer. Ze kregen slaap; 't was ook zoo'n drukke dag geweest. Ze gingen dus, toen ze thuis kwamen, maar gauw naar bed.

De bedden waren heel wat eenvoudiger dan van een Hollandsch kind. Er was geen ledikant, geen matras, geen kussen, geen lakens, niets van dat alles. Het bed was niets anders dan een breede plank, die op een paar schragen rustte. Aan 't hoofdeinde lag een stroozakje of een blok hout, waarop het hoofd te liggen kwam, en voorts was er één deken, een wattendeken, waarin de kinderen zich konden wikkelen. Wij zouden 't wel wat koud vinden, zoo te slapen, maar zij waren het niet anders gewoon, en ze sliepen dan ook weldra als rozen.

Het heele Chineesche huis is anders dan het onze. Als 't een beetje groot huis is, dan loopt ge eerst een gang door, en dan komt ge op een open plaats. Vóór

die plaats zijn de kamers, waar de mannen vertoeven, en waar de buren komen binnenloopen, en achter de plaats de kamers voor de vrouwen, waar een vreemde man bijna nooit binnenkomt. De vrouw ontvangt achter bezoek van de vrouwen, en de man vóór van mannen. Dat hoort zoo in China. De kinderen blijven bij moeder achter, maar als de jongens grooter worden, komen ze ook in de voorkamers.

De vloer is zelden van hout of van mooie steenen; gewoonlijk is hij van vastgestampt leem. Gordijnen hangen niet voor de vensters, en glas is er niet in de ramen; de ruiten zijn van geolied papier, waar wel licht door valt, maar waar je niet door kunt kijken. Want de Chineezen, die zooveel hebben uitgevonden, hebben toch nooit aan glas gedacht.

Vroeg in den morgen staan de kinderen op, zoodra de haan kraait. Dan gaan ze zich wasschen, niet bij een waschtafel; ze hebben alleen een nap met heet water en een klein vierkant doekje, en zeep gebruiken ze niet. Zoo zijn ze dus gauw klaar, en het kleeden duurt ook niet lang, want veel kleeren dragen ze niet, althans niet in den zomer. Ze hebben echter nog het haar te vlechten, doch dat gebeurt ook niet alle dagen.

Ge weet toch, dat de Chineesche *jongens* óók vlechten dragen? Boven de ooren en op het voorhoofd wordt het haar weggeschoren en van het overige haar worden, zoo gauw als het kan, een paar vlechten gemaakt. En als 't haar nog was langer wordt, gaat alles in één vlecht. Zoo dragen de mannen het haar ook.

Na het wasschen en kleeden gaan Chineesche kinderen heel beleefd vader en moeder goeden morgen

wenschen, en dan komt het ontbijt. Om te eten heeft de Chinees geen vork of mes noodig, en borden en tafellakens worden ook niet gebruikt. Voor ieders plaats staat een nap met dampende rijst en met kleine stukjes vleesch, en daarbij liggen een paar houten stokjes, waar wij niet mee zouden kunnen eten. Probeer het maar eens; neem een stokje tusschen den voorsten en den tweeden vinger van uw rechterhand en ook een tusschen den tweeden en den derden vinger, en eet daar maar eens rijst mee! Doch, alle dingen kan men leeren, en Ti-ti, Si en Hsin-cheng wisten er wel raad mee. Vooraf echter hebben ze eerst een beleefde buiging gemaakt voor een prentje. Dat prentje stelt het beeld voor van den huisgod; en de kinderen vergeten niet daarvoor te buigen en nu en dan een stukje wierook te branden. Dat gebeurt ook voor een plankje of een stuk papier, waarop de namen van de voorouders staan. Aan die wordt ook eer bewezen met kaarsjes en met wierook.

Na het ontbijt gaat Ti-ti naar school. Si is nog te klein, en dat Hsin-cheng naar school zou gaan, daar wordt niet eens aan gedacht. Wat zou een *meisje* in school doen! Hsin-cheng blijft thuis om op kleinen Si te passen, en verder leert ze katoen spinnen en weven, kleeren naaien, wasschen, rijst koken, en het huis schoon houden. En als ze dat kan, gaat ze trouwen. Voor heel veel meisjes wordt een man gekozen, als ze nog maar een paar jaar oud zijn, en bij arme menschen gaat zoo'n meisje met haar zevende of achtste jaar al naar het huis van haar toekomstigen man, en ze komt nooit bij vader en moeder terug, dan om eens een bezoek te brengen. Ze is nu een dochter van haar aanstaande schoonmoeder, en deze laat

Ti-ti, Si en Hsin-cheng maken een beleefde buiging voor een prentje, dat het beeld van den huisgod voorstelt.

haar gewoonlijk hard werken om den kost te verdienen, zoodat ze weinig meer is dan een slavin. Arm kind!

Maar onze Hsin-cheng zal nog wel een jaar of tien thuis blijven, want haar ouders zijn niet arm. Ze is misschien al verloofd, maar dat kan haar voorloopig niet veel schelen. Ze heeft er veel meer belang bij, dat ze kleine voetjes krijgt, want anders zou ze geen mooi meisje wezen. Meisjesvoeten mogen niet groeien in China; daarom worden ze, als 't meisje grooter wordt, met riemen gebonden, de teenen naar de hielen toe, zoodat de voeten kort worden. Dat binden doet pijn, maar het *moet* nu eenmaal; *iedereen* doet het. Natuurlijk kan een meisje op die stompe voeten niet best loopen, maar dat is ook niet noodig; vrouwen hooren *thuis,* zegt de Chinees.

Maar Ti-ti gaat naar school. Willen we eens met hem meegaan? In ieder dorp is een school, en daar staan geen banken. Iedere jongen zit op een bankje bij een gewone tafel. Aan 't eene eind van het lokaal zit de meester voor een tafel, meestal met een bril op, al is 't ook een van gewoon glas; dat staat zoo geleerd, zie je! Hij heeft zijn theegereedschap vóór zich staan, want de Chinees drinkt den heelen dag thee. Ook heeft hij een koperen tabakspijp met toebehooren, want hij rookt wel graag eens onder het werk.

Lezen en schrijven, dat is alles wat de jongens leeren. Maar dat kost ook heel wat meer moeite dan hier. Een Chineesche jongen heeft niet 26 letters te leeren zooals wij, maar wel 24000, allen verschillend. Want de Chinees heeft eigenlijk geen letters; ieder teeken stelt een heel woord voor. Ik zou dus, als ik

Chineesch schreef, voor den voorgaanden volzin 14 verschillende teekens moeten gebruiken en voor dezen zin weer 18 andere. Alle jongens in China leeren lezen uit hetzelfde boek, dat wel al duizend jaren lang gebruikt is. Dat gaat zóó:

Ti-ti komt bij den meester staan, en deze wijst hem in zijn boek den eersten regel aan. Daar staan drie woorden op. De meester zegt voor, en Ti-ti zegt na. Dan den tweeden, den derden, en den vierden regel. Dan gaat Ti-ti naar zijn plaats, en begint de twaalf woorden van buiten te leeren, hardop, en daarbij buigt hij steeds voor- en achterover. Zoo gaat het met alle jongens op hun beurt, en allen leeren hardop, zoodat je op straat wel kunt hooren, waar de school is! Als Ti-ti zijn les kent, gaat hij naar den meester, legt met een beleefde buiging zijn boek op diens tafel, gaat staan met den rug naar zijn boek, en het gezicht naar den wand, en zegt zijn twaalf woorden op. Gaat het goed, dan krijgt hij nieuwe twaalf, en dat gaat zoo voort, tot hij het boek uit heeft, dat 510 woorden telt. Dan krijgt hij een tweede, dat moeilijker is, en zoo voort. Het duurt verscheiden jaren, eer hij zoo alle Chineesche teekens geleerd heeft.

En al die teekens moet hij ook leeren schrijven, wat niet minder moeilijk is; want heel eenvoudig zijn ze niet. De meester schrijft op papier een bladzijde letters van twee centimeter groot. Ti-ti legt daar een blad doorschijnend papier overheen, en kan beginnen. Hij schrijft niet met een pen, maar met een fijn penseeltje van vossen- of dassenhaar, en hij gebruikt geen inkt, zooals wij, maar de stof, die wij Oostindischen inkt noemen, en die eigenlijk Chineesche inkt heeten moest. Hij maakt dien inkt zelf klaar; hij

wrijft een stuk inkt op een steen in wat water. En daarin doopt hij het penseel om de letters na te teekenen. Natuurlijk is dat een heel werk, en het duurt lang, eer hij alle letters, die hij kan lezen, ook uit het hoofd, zonder voorbeeld nateekenen kan. Maar de meester houdt vol, en geeft het niet op vóór Ti-ti alle letters zuiver en netjes teekent. En Ti-ti kan wel leeren en doet zijn best, want elke Chineesche knaap wil graag knap worden. Wie weet, misschien gaat Ti-ti later wel naar een hoogere school om een geleerde te worden!

En als ge me nu vraagt, wie er het beste aan toe is, een Chineesch of een Hollandsch kind, dan zeg ik: Och, Chineesche jongens hebben het nog zoo kwaad niet; 't is wel heel anders dan hier, maar ze leeren óók wat, en ze kunnen spelen ook. Met de meisjes heb ik altijd medelijden; dat zijn stakkers; en dat is bijna overal in de wereld zoo, waar de menschen den Bijbel niet kennen. In China hebben de meeste ouders hun meisjes niet lief; ze geven ze den kost, zoolang tot ze trouwen kunnen, maar meer ook niet. En het gebeurt heel vaak in China, dat ouders een pasgeboren meisje dooden, vooral als ze er al een paar hebben; daar zien ze volstrekt geen kwaad in. Ze hebben alleen hun jongens lief en zorgen goed voor hen. En toch krijgen ook de jongens niet dat, wat een mensch in de eerste plaats noodig heeft. Wat geeft het, of je goed leert en goed eten en kleeren krijgt? Dat is toch niet alles? Gij weet dat wel beter, niet waar? Want al denkt gij, Nederlandsche jongens en meisjes, ook veel aan leeren en spelen, en eten en kleeren, gij weet toch ook wel, dat dàt niet het hoogste is. Want dat is alleen voor deze wereld, en gij hebt al

lang gehoord, dat na dit leven de eeuwigheid volgt. En gij kent de blijde boodschap, dat de Heere Jezus de menschen en de kinderen in den hemel wil brengen; dat Hij aan het kruis gestorven is voor de zonde, en dat Hij nu een iegelijk zalig maakt, die in Hem gelooft. En ik weet, dat er sommigen onder u zijn, die daarom den Heere Jezus liefhebben en gaarne meer van Hem willen weten. En daarvan weten Ti-ti en Si en Hsin-cheng niets. Zij leeren zich buigen voor de afgoden, die niet zien of hooren kunnen; zij leeren vreezen voor booze geesten; maar er is niemand, die hun vertelt van den Heere Jezus, niemand, die hun zegt, dat die Heiland ook hen liefheeft en in den hemel wil brengen. Hun ouders weten dat niet en hun meester evenmin. Niemand in hun stad heeft daarvan nog gehoord. En zulke steden en dorpen zijn er nog vele in China. Gij weet toch wel, dat er in China ruim vijfhonderd millioen menschen wonen, nog meer dan in heel Europa! En er zijn nog niet meer Christenen dan ruim 500.000; dat is nog maar één op de 1000. Al de anderen zijn Heidenen, en de meesten van hen hebben nog nooit van den Heere Jezus gehoord.

Maar gelukkig, er komen predikers. Mannen en vrouwen uit Europa, die den Heere Jezus liefhebben, gaan naar het verre China, trekken de binnenlanden in, leeren de moeilijke taal, en vertellen aan de menschen, wat in den Bijbel staat. En ze vertalen den Bijbel in het Chineesch, opdat de menschen zelf kunnen lezen wat God zegt. Zóó moet het. En ieder, die den Heere Jezus liefheeft, moet bidden, dat Hij nog veel meer zulke predikers naar China zendt. Doet gij dat ook al, gij, die in den Heere Jezus gelooft? En als gij groot geworden zijt, misschien vraagt de

Heere Jezus u dan ook wel, of ge naar China wilt gaan om het Evangelie te prediken. Zoudt gij dat willen? In elk geval wilt ge toch wel bidden, dat Hsin-cheng en haar broertjes, en al die millioenen Chineesche kindertjes, spoedig van den Heiland mogen hooren? O, vergeet niet, dat gij, hier in Nederland, zulk een groot voorrecht hebt, door misschien thuis, of anders toch zeker op school of Zondagsschool, zoo veel van den lieven Heiland te hooren spreken!

